

tystnad. — *Syn.* Flor, Dok, Florshufva. — 2) (bot.) Beklädnad på svampar före utvecklingen.

SLÖJD, f. 3. (af *Slög*) 1) (i vidsträckt mening) Hvarje mekaniskt eller kemiskt yrke, som har till föremål förarbetningen af råa naturalster utan tillhjälp af maskinerier. *Konster och s-der. Hand- del och s-er. Vetenskaper och s-er.* — 2) (i inskränkt mening) Se *Handverk.* — 3) Arbetande i trä.

SLÖJDA, v. n. o. a. 1. Arbeta i trä; förfärdiga af trä. Säges om gröfre träarbeten, som hvarken snickras eller svarfvas. *S. ett yxkaft. Det är ej svarfvadt, utan s-dt.* — *Slöjdande*, n. 4.

SLÖJDARE, m. 5. En, som slöjdar, syssel-sätter sig med slöjda.

SLÖJDIDKARE, m. 5. En, som idkar slöjd.

SLÖJDREDSKAP, n. 3. o. 3. Redskap, som användes vid slöjdande.

SLÖJDVIRKE, n. 4. Virke, tjenligt att slöjda utaf.

SLÖJSPETSAR, m. 2. pl. (fabr.) En sort spetsar af siden.

SLÖR, n. 5. Röd köttlapp vid hakan på höns.

SLÖR, m. 2. (sjöt.) Rum vind. *Segla för en s. hän.* se *Slöra.*

SLÖRA, v. n. 1. (sjöt.) Segla mycket rumt.

SLÖSA, v. n. o. a. 1. o. 2. Utgifva, använda, förbruka, bekosta mer än som behöfs; lefva öfverflödigt, ej hushålla. *All s. är en dårskap. S. i mat, i kläder.* (Fig.) *S. med ord, smicker, ynnestbevisningar. S. välgärningar, gåfvor, beröm på en,* öfverhoppa med välgärningar o. s. v. *S. bort,* se *Bortlösa.* — *Slösande*, n. 4.

SLÖSAKTIG, a. 2. Fallen för att slösa. — *Slösaktigt*, adv.

SLÖSAKTIGHET, f. 3. Fallenhet för att slösa.

SLÖSARE, m. 3. o. SLÖSERSKA, f. 1. En, som slösar.

SLÖSERI, n. 3. Felet, att slösa; öfverdrifvet bekostande, förbrukande, omåttliga utgifter, öfverflödigt lefnadsätt.

SLÖSINT, a. 1. Som har svagt förstånd.

SLÖSINTHET, f. 3. Svagt förstånd.

SLÖSKODD, a. 2. (om hästar) Som har slöa, utnötta skor.

SMACK, f. 2. Ett galeastackladt fartyg med rund akterspegel.

SMACK, n. sing. Smackande. — *Int.* Härmning af ett smackande ljud.

SMACKA, v. n. 1. 1) Smälla med läpparna eller tungan; äta på det sätt, att ett dylikt ljud höres. *S. åt en häst.* — 2) Säges äfv. om grodnas läte. — *Smackande*, n. 4. o. *Smackning*, f. 2.

SMAK, m. sing. 1) Det af människans fem sinnen, hvarigenom hon emottager intryck af vissa ämnen, som reta tungans och gommens nerver. *Förlora, återfå s-en. S-en och lukten. Vidrig, obehaglig för s-en.* — *Syn.* Smaksinne. — 2) Det intryck, som ett ämne väcker på detta sinne. *Denna spis har en fin, hög s. Elak, obehaglig s. Det har s. af körsbär,* smakar som körsbär. *Äta med god s.,* med god matlust. *Sätta s. på,* gifva god, behaglig, fin smak. *Taga s-en af något,* göra, att det ej mera har samma smak som förut. *Hafva elak s. i munnen,* erfara ett stadigvarande intryck liksom af något illasmakande, oaktadt man ingenting förtär. — Bildar sammansättningarna *Osmak, Försmak, Eftersmak.* — 3) Tycke, behag, böjelse. *Hafva, fatta, få s.*

för, finna s. i något. Ge någon s. för något. Det är icke i min s. Det faller honom i s-en. Lefva efter sin egen s. I kännares s. — Har sammansättningen *Afsmak.* — 4) Den särskilda karakteren af ett arbete, af ett verk, eller hos en författare, konstnär. *Den fransyska s-en råder i hans arbeten. I lyrisk s. I gammaldags s. I god, elak s. Målning i Raphaels s.* — 5) (estet.) Förmågan att uppfatta och bedöma det sköna och det fula. *Han har mycken s., god s., fin s., ingen dålig s. Vara utan s. Med s. gjord. Den goda s-ens fordringar.*

SMÅKA, v. a. 1. 1) Känna, erfara, huru något smakar; äfv. förtära. *S. en rätt. Han s-de icke ett Guds län.* Vanligtvis säges neutralt *S. på, t. ex.: S. på maten, på vinet. Det är bara att s. på,* ej att äta mycket af. — 2) (fig.) Njuta, röna, erfara, emottaga intryck af. *S. ett nöje, en sällhet. Låta ett barn s. riset.* — *V. n. 1)* Hafva smak, gifva smak ifrån sig, göra intryck på smaksinnet. *S. väl, illa, bättre, sämre. Huru s-r det? Det s-r ingenting, s-r som ell. af citron, af kärlet. S. salt, ruttet, sött, surt.* (Fam.) *Det s-r efter mer,* lockar att förtära mer. — 2) Göra behagligt intryck på smaksinnet, gifva god smak. *Det s-r honom. Det s-r mig ej. Ingenting s-r honom. Låta sig väl s.,* äta, dricka med begärighet. — 3) (fig.) *S. af,* likna, närma sig till, stöta på, t. ex.: *Det s-r af skrymteri.* — *Smakande*, n. 4.

SMÅKFULL, a. 2. Som röjer mycken smak.

S. klädsel. — *Smakfullhet*, f. 3.

SMÅKFULLT, adv. Med mycken smak. *Kläda sig s.*

SMÅKLIG, a. 2. Väl smakande, behaglig för smaksinnet. *S. måltid.* — *Syn.* Appetitlig. *Väl-smakande, Välsmaklig.* — *Smaklighet*, f. 3. — *Smakligt*, adv.

SMÅKLÖS, a. 2. Utan smak. *S. mat. S. stil.* — *Smaklöst*, adv.

SMÅKLÖSHET, f. 3. Brist på smak.

SMÅKNERV, m. 3. Nerv, som ifrån hjernan utgår till smakorganen.

SMÅKORGAN, -årrgån, m. o. n. 3. Verktyg för smaksinnet.

SMÅKSINNE, n. 4. Se *Smak*, 1.

SMAL, a. 2. (af *Små*) 1) Ej bred. *S. väg, gång, S-t band. S. öfver bröstet.* (Bibl., fig.) *Den s-a vägen,* vägen till himmelriket. — 2) Ej tjock. *S. karl. En lång och s. flicka. S. häst. S. hals. S-a ben, armar, fingrar, vador. S-t lif. S. om lifvet.* — 3) (fam.) Obetydlig, ringa. *Det blir en s. sak. Det är s-t för honom,* han är i knappa vilkor. — *Ss. S-bladig, -halsig, -randig.*

SMALBEN, n. 3. Den nedre smala delen af benet på människor.

SMALBENT, a. 1. Som har smala ben. (Pop.) *Dertill är han för s.,* det öfverstiger hans förmåga.

SMALE, m. 2. (pop.) Hop, stor mängd.

SMALHANS, m. sing. oböjl. (pop. o. fam.) Säges, för att beteckna brist. *S. är köksmästare hos honom,* det är smått om maten hos honom.

SMALHET, f. 3. Ringa bredd eller tjocklek.

SMALNA, v. n. 1. Blifva smal. *S. af,* se *Afsmalna.* — *Smalnande*, n. 4.

SMALSTJERT, m. 2. En insekt af Skalbaggarna. Leptura.

SMALTS, m. sing. Ett slags medelfin blå färg, beredd af kobolt. — *Ss. S-blå, -blått* (s. n.).

SMARAGD, -åggd, m. 3. (grek. *Smaragdos*)